

INDIANKLUBBEN I SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 11, 2013

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

utgivningsdatum: 2013-05-31

HEJ

I det förra utskicket blev det lite rörigt med Norges nationaldag och vad den står för. Jag skrev då att det var Norges 108-årsdag - Syttene Mai - som var Norges Nationaldag. Sedan fick jag naturligtvis rätta mig själv och berätta att Norge faktiskt är 199 år och inte 108 år. Och det baseras på att Norge redan 1814 instiftade en egen konstitution - grundlag, den så kallade Eidsvolltraktaten. Dock var det fortfarande krigstider. Efter Napoleons krig 1814 befann sig Danmark-Norge på förlorarnas sida. Vid freden i Kiel, som undertecknades den 14 januari 1814, kom Norge att tillhöra kungen av Sverige. I ett försök att påverka sitt öde samlade då normännen en konstitutionell församling vid Eidsvoll och undertecknade där Norges konstitution den 17 maj 1814. En dansk prins, Kristian Frederik, valdes vid samma tillfälle till kung.

Den svenska kungen, Karl XIII, förkastade dock tanken på ett självständigt Norge och drog den 26 juli samma år ut på ett fälttåg som resulterade i en attack på ön Hvaler och på staden Fredrikstad. Den svenska armén var numerärt överlägsen, bättre utrustad och tränad samt leddes av en av Napoleon I:s främste generaler, den nyutnämnda svenska kronprinsen Jean Baptiste Bernadotte. En vapenvila slöts den 14 augusti 1814 i Moss.

Konventionen i Moss var alltså ett fredsavtal mellan Sverige och Norge. Konventionen blev i praktiken ett eldupphöravtal mellan den svenska kungen och det norska Stortinget. Defacto utgjorde även konventionen ett fredsavtal som kom att utgöra grunden för unionen mellan Sverige och Norge som varade fram till att Norge förklarade sig självständigt år 1905. Och det är alltså härifrån jag hämtade min första siffra om en ålder av 108 år.

Så hoppas jag att vi har rätt ut det och kan lägga det till handlingarna. Men grattis ändå Norge, så här i efterhand. Vi gillar er skarpt! Och vi lovar att inte skicka armén på er igen... men vi kunde ju önska oss att vi hade några bättre skidlöpare - då skulle ni inte få det så lätt!

För någon vecka sedan råkade jag på natten få kramp i ena vadmuskeln. Helsikes ont... Men via Internet hittade jag motmedlet. Där stod det nämligen att 15 ml whisky på kvällen var nyttigt. Och eftersom jag, liksom de flesta, har två vader, så får jag ju naturligtvis säkra med den dubbla mängden. Jag har inte haft någon kramp sedan dess... bara lite yrsel till och från... alla mediciner har ju en eller annan biverkning - men det får man ju leva med.

HEMSIDAN

Många timmar och stort grubblande har gått åt den senaste veckan för att få ordning på hemsidan igen. Ett tag var jag helt på väg att ge upp och bara stänga ner det hela. Programvarubolagets support kunde inte hjälpa mig. De bara krävde en massa aktiviteter av mig, som jag kände att jag inte hade nödvändiga datorkunskaper för att hantera. Att ge sig in i registersystemen för att plocka ut loggfiler och sådant. (Tänk om jag hade sabbat något på riktigt...) Inte ett enda tips hade de till mig på enklare saker som gick att testa. Men hur jag höll på med att starta om, ladda upp på nytt (tre timmars processtid varje gång!!!) och öppna och stänga filer, som jag tyckte att jag hade gjort hundratals gånger utan resultat, så bara fungerade det igen, helt plötsligt. Jag har alltså inte gjort några förändringar alls... I vart fall inga som jag själv har en aning om. Men nu bara fungerar det igen!!! Jag tror dock att det kan ha något med mina filstrukturer att göra. Systemet verkar vara mycket känsligt för hur de är uppbyggda - att de rätta filerna ligger på exakt rätt ställe i strukturen - att det inte finns dubletter av filerna i olika bibliotek och sådant. Helt säkert är det så att jag har gjort en alldeles för komplicerad struktur, dock utan att förstå hur den borde vara uppbyggd.

Men glädjande nog så verkar det mesta fungera igen. Till och med sidan "kunskapstest", som jag har haft störst problem med, fungerar nu faktiskt som det är tänkt. Så nu kan jag ju till och med börja fundera på nya frågeblock att lägga upp där. Men ända in i det sista var jag på väg att helt ta bort den sidan. Här har jag alltså länkar som hänvisar till filer som i sin tur har nya länkar som hänvisar till andra filer - och det var här som det hela hängde sig. Lösningen var så enkel som att alla filer var tvungna att vara i Pdf-format. Men det var ju inte så lätt att gissa... Puhhh!!!

När jag nu ändå fick igång systemet igen, så passade jag på att göra en betydande uppdatering av sidan "Senaste nytt". I samband med det senaste medlemsmötet, här i Helsingborg, hade vi en kort diskussion om våra olika aktiviteter. Däribland även hemsidan och våra numera tämligen regelbundna informationsutskick. Ett önskemål kom då upp om att det skulle vara bra om man kunde ha samtliga tidigare utskick tillgängliga på något sätt. Att man alltså kunde gå tillbaka till och öppna även de gamla utskicken när som helst. Sagt och gjort. Nu är det fixat. Gå in på sidan "Senaste nytt" på hemsidan, så ser ni att det har tillkommit en ny rubrik och en ny ruta att klicka på. En rubrik som säger: "Länk till tidigare utskick". Klickar ni här, så får ni upp en lista innehållande alla tidigare utsända "Indianklubbsnoteringar". Vill ni på nytt läsa något av dessa, så klickar ni bara på det utskickets filnamn i kolumnen som heter just "filnamn". Därmed ska hela meddelandets text inklusive bilder och länkar öppnas på nytt igen. Hoppas det fungerar hos var och en. Det som kan vara lite knepigt kan vara inbäddade länkar till andra filer som vid det aktuella tillfället fanns på andra ställen än i min filstruktur - till exempel på Internet. Sådana filer har jag ingen kontroll på och de kan ju nu vara borttagna. Men det mesta borde ändå gå att läsa på nytt. Testa och låt mig höra om det fungerar. Även fliken som heter "Indiankrig" har fått en uppgradering. Den var ju alldeles hopplös att öppna. Det tog flera minuter - i bästa fall. Även här var lösningen att inte använda den grundläggande Excel-filen, utan i stället förvandla den till en Pdf-fil. Det har visserligen inneburit lite svårigheter med att få upp rätt storlek på sidan, samt att söka efter uppgifter. Men jag tror nog att ni kommer på hur man ska göra.

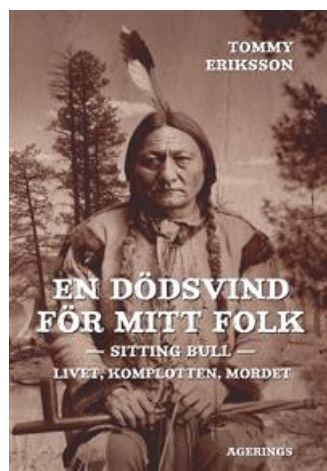
FILMEN OM LINCOLN

Den här filmen skulle enligt förhandstipsen släppas den 29 maj. Jag har förhandsbokat ett exemplar, men har ännu inte hört något om den, Så vi får avvakta med en beskrivning till nästa informationsutskick.

Filmen är alltså Steven Spielbergs tolkning av personen och presidenten Abraham Lincoln och hans sista och omskakande tid i Vita Huset. Jag hade alltså förbokat mitt exemplar hos Discshop, som hade annonserat den till 149:- för DVD-versionen och 199:- för Blu-ray varianten. Frakt 29:-. Den skulle alltså nu ha varit leveransfärdig. Men vi får väl avvakta.

Den här filmen har naturligtvis just inget att göra med indianerna. Men för en "krigshistoriker" som jag, är det ändå en film av central betydelse för den amerikanska historien, vilket ju inte heller var helt betydelselöst för indianerna.

BOK PÅ SVENSKA

Tommy Erikssons länge emotsedda bok om Sitting Bull har jag däremot nu haft i min hand i en dryg vecka. Det första intrycket, även om jag inte har läst hela boken ännu, är att det är ett gediget arbete. Rent tekniskt är det en fin bok. Till och med mycket fin! Och då menar jag sådant som papper, bindning, skärning, format, layout och allmänt utseende. Det är en relativt tung bok på 352 sidor av formatet 22 x 16 x 3 cm. Förutom ett relativt långt förord, med intressanta förtydliganden, omfattar boken 19 kapitel om hövdingens hela liv, alltifrån födelsen på en plats där författaren väljer att följa tidigare historieskrivare, snarare än att ta hänsyn till vad släktingen Ernie LaPointe har att säga, och fram till mordet utanför stugan vid Grand River. I ett "Epilog"-kapitel kommer så uppföljningen av den överlevande delen av familjen och deras öden genom Andedansoroligheterna, indianagentens intrigerande, sjukdomsepidemier och det allmänna kaoset, men däremot inte något om de spänningar som fanns inom slakten och som kunde ha varit intressant att höra mera om.

Det finns en del fotnoter, men det är mycket sparsamt förekommande, varför källorna till direkta påståenden i möjligaste mån får sökas i ett separat kapitel kallat "Anlitade källor". Ett kapitel som dock är av mera allmän utformning än att vara direkt hänvisande till påståenden i texten.

Några korta förtydliganden om siouxerna som indianstam, samt hur deras situation senare utvecklade sig avrundar textmassan.

En mycket omfattande litteraturförteckning avslutar därefter boken, som (och här är man nästan nödd till att säga - som vanligt) tyvärr inte innehåller något index. Jag vet inte varför svenska förlag inte förstår vitsen med att ha index i sina böcker. Det är ju ändå så enkelt nu i datorteknikens tidevarv.

Ett tjugofemtal svart-vita bilder, de flesta fotografier, förekommer, huvudsakligen i andra halvan av boken. Samtliga bilder är välkända sedan tidigare, men ändå väl valda för att spegla bokens innehåll. Ett knappt halvdussin väl utförda kartor kompletterar texten.

Bokens titel är "En Dödsvind För Mitt Folk - Sitting Bull - Livet Komplotten, Mordet" och den finns att köpa såväl i de vanliga bokhandlarna som i nätbokhandlarna. Med tanke på hur svältfödda vi är med sådana här texter på svenska, så kan man naturligtvis inte göra annat än att varmt rekommendera boken och säga ett "Tack" till Tommy Eriksson. Beträffande själva textinnehållet lär vi återkomma och här får ni själva gärna komma med synpunkter efter att ni har läst boken. För det ska ni väl...?

ANTAL MEDLEMMAR

Som framgår av vår hemsida har antalet medlemmar ökat till 168. Det är dels en nygammal medlem som har kommit tillbaka efter några års frånvaro och vi hälsar nu Björn Ullhagen, i Tierp, välkommen tillbaka. Men det är glädjande nog även en ny medlem som har hittat oss. Och nu hälsar vi därför Sven-Olof Dahlin, i Mullsjö, hjärtligt välkommen till oss och hoppas att du ska trivas med oss och med vår verksamhet.

RESEMINNEN

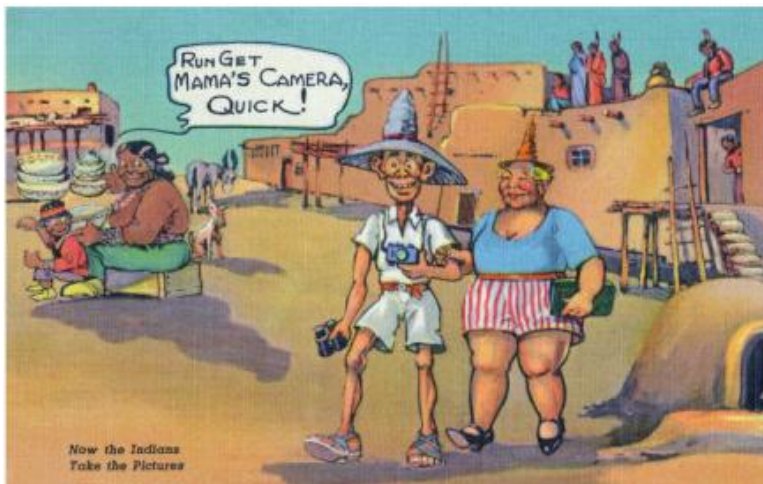
Det var ett tag sedan som vi nu hade något reseminne att berätta vidare. Jag kan inte tänka mig annat än att det måste finnas mängder med minnen, inte bara från Indianklubbens resor, utan även från resor som gjorts individuellt av övriga medlemmar. Vi vill gärna höra vad ni har upplevt. Det kan vara spännande möten, intressanta eller gripande tillfällen, dråpliga situationer eller upplyftande och lärorika tillfällen. Alla kan vara med och berätta. Därför vill jag nu att ni fattar pennan och skriver ner vad ni har varit med om, så att vi andra också kan få höra.

Då jag inte har något bidrag från någon annan att lägga in här, så får jag väl själv bidra med något. Och det här är en historia som jag vet att Hans-Olof Ohlsson har berättat vid ett flertal tillfällen. Så flera av er har därför hört det förut. Några var dessutom själva med vid tillfället. Men det gör ju inte historien sämre för det. Det var när Indianklubben för första gången ordnade en medlemsresa till indianland. Alltså 1994 och vi var komna till Rapid City. På Civic Center var det stor Powwow och det skulle vi naturligtvis inte missa. Därför tror jag nog att samtliga var på plats och upplevde det färggranna skådespelet. I en paus var många av oss nere i källarplanet, där det serverades mat och dricka. Det var diverse stuvningar och det var löksoppa och, naturligtvis, frybread med köttfärsfyllning. Här gick det till som i det militära. Alla radade upp sig framför ett långt bord, bakom vilket serveringspersonalen stod redo med slevar bakom sina grytor och fat. Så passerade man förbi i tur och ordning med sin papptallrik och fick ett frybread på ett ställe och en slev med köttfärsstuvning på ett annat. Allt rullade på i rask takt och det hände naturligtvis att en och annan slev i hastigheten råkade slinta och dess innehåll hamnade på bordet i stället för på tallriken. Efter ett tag såg det inte så aptitligt ut.

Då plötsligt fick vi se hur en av indiantjejerna, där bakom disken, halade fram en disktrasa och började torka upp allt det spillda. Det var ju bra, tyckte man. Här verkade det trots stressen ändå vara ordning och reda. Då ser vi till vår häpnad hur tjejen helt enkelt tar och vrider ur trasan ... **direkt i byttan med köttstuvningen!!!** Så kan det alltså gå till på Powwow. Men ingen var ledsen för det... och trummorna dunkade vidare.

Kom ihåg nu att skicka in era egna reseminnen, som alltså inte enbart behöver ha att göra med Indianklubbens medlemsresor. Vi ser med spänning fram mot det och tackar på förhand!

TURISTER SETT MED INDIANSKA ÖGON

BILDSPEL SOM VISADES UNDER RESEÅTERTRÄFFEN

I det förra utskicket erbjöd jag medlemmarna att köpa en CD-skiva och en DVD-skiva som innehöll material som vi hade visat på det medlemsmöte vi hade här i Helsingborg för ett par veckor sedan.

Det är dels den CD-skiva som innehåller reseberättelsen från vår senaste medlemsresa, samt texterna till merparten av alla de föredrag vi då höll i bussen. Dessutom ett omfattande bildalbum som visar det vi såg vid våra många stopp på olika platser längs vägen.

Vidare är det en DVD-skiva som innehåller ett 25 minuter långt bildspel beledsagat av suggestiv musik. Ett bildspel som jag har kallat "The Old Northwest" och som bygger på dels naturbilder från de områden vi besökte, men också målningar utförda av flera kända konstnärer, som målat av situationer ur det liv man

levde här för 250 år sedan. Allt för att mötesdeltagarna skulle komma i stämning och känna sig andligen förflyttade tillbaka till den här tiden.

Det här är en DVD-skiva som kan spelas upp antingen på en dator eller i en DVD-spelare och då ses på TV-skärmen, eller via en videoprojektor, för de som har sådana.

CD-skivan delades därefter ut till alla resedeltagare, vilket var något som redan från början var beslutat. Men jag uppfattade att det under mötet var många andra som sade sig vilja köpa även DVD-skivan och utgick då ifrån att det kanske även fanns andra medlemmar som kunde vara intresserade av dessa skivor, eller i varje fall någon av dem. Det var därför vi i det förra utskicket erbjöd samtliga medlemmar möjligheten att köpa dessa skivor. Gensvaret har varit betydligt svagare än jag trodde att det skulle vara. En tanke var då att några kanske helt enkelt hade missat att läsa om det här erbjudandet, eller möjligen glömt av det. Så här kommer nu en påminnelse.

Priserna är:

CD-skiva (CD-R) med fodral ("slim") 15:- SEK

DVD-skiva (DVD-R) med fodral ("slim") 20:- SEK

Vid köp av båda samtidigt, totalt pris 30:- SEK

Pack och porto tillkommer med 30:- SEK för lev inom Sverige; För utlandsleverans 50:- SEK

Pengarna sättes in på Plusgiro 32 57 43 - 3 (mottagare Indianklubben)

Kom ihåg att notera vem ni är och vad ni betalar för om ni väljer att bara sätta in pengarna på kontot direkt. Annars ber jag er sända ett mail till bertil.thorn@bredband.net med er beställning. Alla medlemmar kan alltså beställa dessa skivor och jag lovar skicka dem så fort jag hinner kopiera upp dem.

FRÅGETÄVLINGAR

Så var det de där med Tiotusenkronorsfrågan och frågorna och svaren på de uppgifter Erik "Uncas" Englund fick att lösa.

Ni fick i det förra utskicket de fyra första frågorna och här kommer nu de svar Uncas lämnade. Svar som naturligtvis var helt rätt.

Fråga nummer 1: Vilka var Mohikanerna ?

Uncas svar: En algonkisk indianstam i östra USA, numera närmast utdöd.

Fråga nummer 2: En person, klädd som en prärieindian, kom in i studion och visade upp en långskaftad pipa och frågan som ställdes var: Vad kallas en sådan pipa och i vilka sammanhang användes den ?

Uncas svar: Pipan kallas calumet och den användes i ceremoniella situationer.

Fråga nummer 3: Vad är pemmican och vad är Miami ?

Uncas svar: Pemmican är torkat kött som stötts till pulver och blandats med fett och bär. Miami är en algonkisk indianstam

Fråga nummer 4: Räkna upp tolv olika prärieindianska indianstammar.

Uncas svar: Comanche, Kiowa, Cheyenne, Arapahoe, Teton-sioux, Svartfötter, Assiniboin, Wind River-shoshoni, Präriecree, Pawnee, Osage och Kiowa-apache

Av våra medlemmar var det tre som gjorde egna försök att svara på de här frågorna. Det var Anders Järund, Ingvar Bergman och Marianne Ekwall, som alla svarade i princip rätt på de här fyra första frågorna. Det var ju frågor vars svar kunde formuleras lite fritt och ändå i princip vara rätt.

Det ovan uppräknade var alltså de rätta svar som Uncas avgav och som innebar att han fick gå vidare till nästa frågeomgång, som jag tror innehöll tre nya frågor.

Dessa tre nya frågor var följande:

Fråga nummer 5: Av vilken indianstam köpte svenskarna mark i Nya Sverige ?

Fråga nummer 6: Vem var Tecumseh ?

Fråga nummer 7: Vilka stred vid Little Bighorn och när ägde slaget rum ?

Tag nu tid på er och se om ni också löser dessa frågor, så får ni Uncas svar i nästa informationsutskick. Och då får ni ytterligare ett par frågor.

Lycka till!

HISTORISKT MÅLERIMOTIV

Vi har tidigare med jämna mellanrum presenterat målningar föreställande historiska händelser och då berättat lite om händelsen och försökt analysera konstnärens förmåga att framställa motivet historiskt riktigt.

Nu är det ju ofta så med konst, att vitsen egentligen inte är att "avbilda" verkligheten, utan att göra en mera personlig presentation av hur det kunde ha sett ut. Vissa konstnärer gör alltså medvetet små, avvikande detaljer i sina målningar, som ska visa att det inte "bara är en avbildning". Men det finns ändå många detaljer att titta efter i dessa målningar. Detaljer som gör att man inser att konstnären faktiskt kan sin historia och vet hur det hela kan ha gått till. Sådana detaljer är hur man framställer kläder, redskap, utrustningar, natur och miljöer. I viss mån också hur personerna i fråga såg ut (porträttligheten).

Mer eller mindre kända konstnärer, som håller på med sådant här, har funnits i alla tider. Men numera har det skett en fullständig explosion av intresse runt den här konstarten och det kommer fram den ena skickliga målaren efter den andra. Från äldre tider känner vi sådana konstnärer som Charles Bird King, Paul Kane, George Catlin, Karl Bodmer, Alfred Jacob Miller, John Mix Stanley, med flera. Av dessa var King huvudsakligen porträttmålare, medan såväl George Catlin som Karl Bodmer var regelrätta dokumenterare av den tidens indianliv. Ett slags dåtida motsvarighet till våra dokumentärfotografer, fastän de gjorde det på duk med pensel och färg. Miller och Stanley representerade en mera romantisk presentation av sin dåtid och var tillsammans med målare som Albert Bierstadt och Thomas Moran minst lika mycket naturmålare som "indianmålare". Men så har vi de konstnärer som främst har presenterat det verkliga livet ute i Västern för oss sådant det såg ut innan övergången till modernare tider. Konstnärer som Charles Russell och Frederick Remington behöver naturligtvis ingen närmare presentation. Men det finns många flera. Charles Schreyvogel, Henry Farny, Joseph H. Sharp, Eanger Irving Couse och William R. Leigh, för att nämna några. Och så har vi vår tids fantastiska målarmästare. Howard Terpning, Tom Lowell, James Bama, Frank McCarthy, Andy Thomas, Robert Griffing, Z. S. Liang, Don Troiani, Don Crowley, James Ayers, John Buxton med flera, med flera... Det går att hålla på i evigheter att räkna upp skickliga konstnärer. Och det finns också många duktiga kvinnliga målare, även om den uppräknade skaran bara innehåller män. (Observera att det var ingen avsiktlig utsortering). Men kanske det är så att män genom åren har varit mera intresserade av krig och konflikter, vilket naturligtvis är en dominerande faktor i den historiska utvecklingen av Western.

Efter en lång inledning låt oss nu titta på ett exempel på det jag menar. Det jag tänker på är en dramatisk målning av Charles Schreyvogel, från 1903, som han kallade "Custer's Demand".

På bilden ser man fyra indianer och fyra vita i en diskussion. I bakgrunden ser man också andra indianer till vänster och till höger en stor militär truppstyrka. Händelsen som avses utspelade sig den 16 december, 1868, längs Washita River, strax väster om Fort Cobb och var en del ingående i general Sheridans vinterkampanj mot stammarna på de mellersta prärierna. Huvudsakligen mot de kringvandrande sydliga cheyennerna, arapahoe, kiowa och comanchebanden. Knappt tre veckor tidigare hade general Custer, med en del av Sheridans trupper, slagit till mot Black Kettles vinterläger vid Washitafloden och ställt till med stor

förödelse. Armén hade alltså för tillfället ett psykologiskt övertag. Det ville man nu utnyttja, genom att en gång för alla jaga in samtliga indianer på reservaten, medan indianerna i första hand ville förhandla för att vinna tid. Sålunda berättar tidningsreportern DeBonneville Randolph Keim, som råkade vara med Custers styrka i fält, att man på morgonen den 16 december hade fått besked, att indianer närmade sig med en vit flagg. General Custer, tillsammans med tidningsreportern och ett antal officerare, samt några av truppernas spejare och vägvisare, hade ridit ut för att möta parlamentärerna för att ta reda på vad de ville. Det är alltså det mötet som Schreyvogel har förevigat i sitt motiv.

Att ett sådant här möte har skett är alltså klarlagt, men hur pass sanningsenligt har Schreyvogel lyckats framställa situationen? För det första kan vi konstatera, att det här var mitt i smällkalla vintern. Snön låg tjock på marken och trupperna hade lidit svårt av både kyla och täta snöstormar och jag tror inte alla var så lättklädda. På bilden ser man bara enstaka små snöfläckar, vilket alltså inte stämmer överens med verkligheten. Personerna på bilden är tämligen lätta att identifiera. Här har Schreyvogel skickligt och porträttligt lyckats avbilda, bland de vita, från höger, general Sheridans adjutant, kapten (brevett lieutenant-colonel) John Schuyler Crosby. Därefter Custers bror, dåvarande löjtnanten, Tomas Custer, generalen själv och dessutom en figur vars namn har angivits som "Amos Grover". Om det är Schreyvogel själv som har döpt honom till det, eller någon annan som hittat på namnet, vet jag inte. Någon person med det namnet har dock inte funnits i indianhistorien. Däremot två välkända "Westernpersonligheter" med likartade namn. Nämligen Abner "Sharp" Grover och Amos Chapman. Ingen av dem befann sig dock, mig veterligen, på den här platsen, även om båda var just den här typen av personer - spejare och vägvisare åt armén. Enligt reportern Keim så var det två tolkar som var med. Men några namn på dem uppger han inte. En av de tolkar Custer hade med sig var en mexikan vid namn Romero. Kanske fanns han på plats. Men bland trupperna fanns också ett flertal andra kända "vildmarksmänniskor", som Moses Embree "California Joe" Milner, Custers egen chefs-scout Ben Clark, Thomas "Broken Hand" Fitzpatrick och Jack Corbin. Vi vet inte vilken av dessa figurer Schreyvogel avser, att den fjärde personen på bilden var. Noterbart är också att tidningsreportern, Keim, inte finns med på bilden, trots att han själv säger sig ha varit på plats.

Bland de fyra indianerna känner man lätt igen kiawahövdingarna Satanta (med kappen och den vita flaggan), samt Lone Wolf (nummer två från vänster, med utsträckt arm). De två andra har angivits som Little Heart och Kicking Bird. Men dessa figurers anleten går inte att känna igen från bilden. Det är dessutom inte rätt, enligt Keim, att några flera än Satanta och Lone Wolf skulle ha befunnit sig i gruppen.

Bland soldaterna i bakgrunden kan man längst fram urskilja en ensam soldat till häst. Utan att man kan se hans anletsdrag, bör det inte vara så svårt att gissa, att det torde vara general Sheridan själv.

Så här har alltså Schreyvogel uppfattat situationen. Men vad säger andra källor? För att börja med tidningsreportern Keim, så berättar han följande:

" Två indianer, med en vit flagga, gjorde signaler till att vilja förhandla. Två av våra tolkar skickades fram för att ta reda på vad de vill. De två indianerna visade sig vara Satanta och Lone Wolf, överhövding för kiowaindianerna. Båda förklarade sig fredligt sinnade och ville tala med "The Big White Chief". Ett tecken gavs åt general Custer, som då tillsammans med Crosby och undertecknad förenade sig med de två tolkarna."

Det här är alltså vad ett närvarande vittne hade att berätta. Inte ett ord om att Tom Custer skulle ha varit närvarande. Inte heller att någon av gruppens vägvisare (som eventuellt alltså skulle ha kallats Amos Grover) fanns med i gruppen. Däremot två, icke namngivna tolkar och så han själv.

Så mycket alltså för den historiska äktheten i Schreyvogels tavla. Men medge att det ändå är en dramatisk bildkomposition.

Här är fotografiska bilder på de berörda personerna.

Från vänster: general George Custer; brodern Tom Custer; adjutant Schuyler Crosby och indianledarna Satanta och Lone Wolf. Jämför gärna själva med målningen.

Och så några bilder på de två ytterligare indianer som uppgivits vara med i målningen, men som alltså inte fanns på platsen i verkligheten. Nedan, till vänster, Little Heart och till höger Kicking Bird.

TYPISK INDIANSK FILOSOFI

I de indianska kulturerna har man många gånger en helt annan syn på världen omkring oss, på hur allt fungerar och vad som är verkligt och vad som "bara" är upplevt. Ett ganska typiskt exempel på detta är nedanstående utdrag ur en tämligen färsk intervju med Norman Roach. (Norman var här hos oss i Helsingborg 1993 med en dansgrupp). Många skulle nog säga att det här bara är bullshit, eller kanske att Norman bara driver med oss blekansikten. Men, who knows.... ?

There is an amazing story about your grandfather, can you share that?

My mother told me that when my grandfather was about five years old, during the Battle of the Little Bighorn in 1876 which was known as "Custer's Last Stand." He was orphaned during the battle. He was so distraught and sad about what had happened to his parents, he wandered off by himself. He was crying and didn't want to live anymore.

After he wandered away from the camp, a horse came up to him, stayed next to him and didn't leave him. He was five years old and might have been afraid of the horse. Eventually he gained the courage to ride him. The horse must have bent down for him to get on. This was in Montana and the horse went to the Standing Rock reservation in North Dakota.

The horse must have taken him about 300 miles. It took him to water, to berries. If you can imagine, a five-year-old boy riding a horse without a saddle--that is amazing.

The horse took him to his relatives. The relatives were happy to see him, because they were wondering who survived the battle. The horse made sure he was okay, then turned and runs away, goes over the horizon, and they never see this horse again.

In our beliefs, the Lakota way, this is a spirit animal. Maybe the spirit was his dad or his mother to make sure he got home okay. That's how he got his name, To Chase Alone.

That's why I dance. The first pow wow my mother took me to, I saw my grandfather dancing by himself, and there were eight or nine females dancing. That memory is vivid in my mind to this day. I dance for him knowing the things that he went through. I honor him every time I dance.

Read more at <http://indiancountrytodaymedianetwork.com/2013/05/24/living-history-elder-dancer-and-teacher-norman-roach-talks-ictmn-149513>

BILD FRÅN NORMAN ROACH BESÖK I HELSINGBORG

När dansgruppen Lakota Dance Company var här i Helsingborg 1993, så togs den här bilden vid deras besök hemma hos Hans-Olof och Gittan Ohlsson. Det är Norman Roach som sitter i soffan rakt fram, så kan ni jämföra honom i "civil" mundering med bilden ovan.

GEORGE P. HORSE CAPTURE DÖD

Den välkände historikern och museimannen George P. Horse Capture är död. Han dog i sitt hem, i Great Falls, Montana, den 16 april i en ålder av 75 år. Från att ha varit en aktivist under de omvälvande skedena under 1970-talet övergick han till att bli en betydande talesman för indiansk kultur, historia och tradition, genom att ägna sig åt att presentera sitt folks bakgrund genom ett mångårigt engagemang i museivärlden, främst vid Buffalo Bill Historical Center i Cody och senare vid Museum of the American Indian i Washington. Läs vidare en artikel från Washington Post om George P. Horse Capture och hans livsgärning:

<http://go.si.edu/site/R?i=sUsQquzqhJqVOb0B63L6xA>

SOCIETETSSKVALLER

I de amerikanska skvallertidningarna ser vi att den svenska kungliga familjen har besökt ett antal Historic Landmarks längs den amerikanska ostkusten nu i april. Bland annat besökte kungaparet Museum of the American Indian i Washington. Se vidare http://go.si.edu/site/R?i=PGQ0kMCnp_wh8VJnlk13cQ

INSIGHT GALLERY

Så kan vi meddela att Mitch Caster tyvärr blev utan pris för sin målning "Autumn Trail To Glacier Gorge" i InSight Gallery's jurybedömda utställning, som vi berättade om i vårt förra utskick. Ni kan själva gå in på galleriets hemsida och se vilka som fick pris. Hemsidans adress har ni här: <http://www.insightgallery.com/>

Hälsningar
Bertil Thörn